

A Pataki Tékáról

A magyar közgyűjtemények múltjában is eligazító egyik fontos kalauzunk a *Magyar Minerva* című sorozat, amelyek „legfrissebb” kötete, a hatodik az 1930–1931-es helyzetet tükröző, 1932-ben jelent meg, az Országos Könyvforgalmi és Bibliográfiai Központ kiadásában, a híres Királyi Magyar Egyetemi Nyomda betűivel. Az alcíme szerint „A magyarországi múzeumok, könyvtárak, levéltárak, tudományos intézetek, tanintézetek, bizottságok, tanácsok, tudományos és művészeti társulatok, közművelődési egyesületek évkönyve” megjelölésű gyűjtőkötet egy nagyszerű sorozat utolsó darabja volt: 1900-ban indult, a második és a harmadik kötetének megjelenése még gyorsan követte az elsőt 1902-ben, illetve 1904-ben, a negyedik és ötödik „évfolyam” jelzésű kötetei azonban már lényeges késéssel, csak 1912-ben, majd 1915-ben. Az első világháború és az utána következő évtizedek nyomorúságával magyarázható, hogy a hatodik, az 1932-es évkönyvkötet, amelyre első mondatomban hivatkoztam, nemcsak ily nagy késéssel jelent meg, hanem további kötetek sem követték, és az 1945 után megváltozott világ első Minervájára csaknem három és fél évtizedig, 1965-ig kellett várni. Az akkor megjelent adattár azonban, mint neve, a *Könyvtári Minerva* is jelzi, szűkebb területet ölelt fel, csakúgy mint legifjabb társa, folytatása, a harminc évvel későbbi, az 1996-os helyzetet felmérő és bemutató, háromkötetes *Könyvtári Minervánk*. Mindkettőt a Könyvtártudományi és Módszertani Központ, a jelenlegi *Könyvtári Intézet* elődintézménye állította össze és adta ki.

Ha az itt említett Minervákat megvizsgáljuk, kiderül, hogy valamilyen rokonságban vannak a könyvtártörténeti munkákkal is, miniatűrízált könyvtártörténeti területi „keresztmetszetekként” is felfoghatók, de legalábbis a helyi könyvtártörténeti kutatómunkák lehetséges kiindulópontjaiként.

Mindenekelőtt az egy-egy településen, értsd: városon belüli könyvtárak szám-bavétele terén. Az 1930–1931-es *Minerva* például az akkor 12 413 lakosú Sárospatak esetében (mert a lélekszámot is gondosan feltüntették a kötetek) három könyvtár adatait regisztrálja. A *Református Főiskola* könyvtáráról megtudhatjuk belőle először is a német és a francia nevét, majd röviden, korrekten az 1531-gyel kezdődő történetét az állományadatokkal, katalógusokkal, a költségvetéssel („évi javadalmazás”-sal) együtt, megismerjük továbbá a könyvtárosok nevét és – ami legalább ilyen fontos – a könyvtárra vonatkozó legfontosabb szakirodalmat. A református gimnáziumnak, amelynek alapítását szintén 1531-re datálja a *Minerva*, csak szerény tanári könyvtárát említi a maga 449 kötetével. Érdekesebbek a tanügyi adatai: a régiségtár és a négy szertár a könyvtárénál nagyobb jelentőséget sejtet. A *Református Tanítóképző Intézet*ről és könyvtáráról rendkívül szerények az 1932-es *Minerva* ismeretei: az 1857-es alapítási évszámon kívül csupán az igazgató nevről, a tanári könyvtár pusztá kötetszámáról (6780) és arról értesülhetünk belőle, hogy az intézetnek vannak szertárai is, de ezeket nem jelentették be.

(Zárójelben jegyzem meg, hogy az 1945 előtti Minervák sajátosságának megfelelően külön tételek szólnak például Sárospatak vonatkozásában a *Tiszáninneni Református Egyházkerület és a Főiskola Levéltáráról* és magáról a *Református Főiskoláról* is, ez utóbbinál a könyvtár iránt érdeklődőket a főiskola könyvtárának említett, külön leírásához utasítván.)

Az 1965-ös Minervában öt könyvtár adatai találhatók: A *Zemplénhegyeségi Erdőgazdaság szakszervezeti könyvtáráról* csak egy nagyvonalúan odavetett állományadat található: 1000 kötet – gondolom, csak úgy megsaccolták –, a *Tanítóképző Intézet* 1959-es alapításának bejelentett könyvtáráról már a 149 ezres kötetszám is (ez szintén becslést lehetett, mert az 1966-os Minerva csupán 66 ezer állományegységről tud), szerepel továbbá a könyvtáros neve is. Ugyanezek az adatfajták tudhatók meg a *községi könyvtár*ról, a mai városi könyvtáról is, amely 1965-ben 5100 kötetével, 6 fiókkönyvtárával és főhivatású könyvtárossal (akkor már inkább talán: könyvtárossal) szolgált – Sárospatak lakosságát. A *Rákóczi Múzeum* könyvtáráról ismét csak keveset árulnak el az adatok, mindössze ennyit: 3300 könyv- és 400 folyóiratkötet. Szerencsére bőbeszédűbb a *Nagykönyvtár*ról szóló tétel: megtudjuk belőle, hogy 1964-ben a *Tiszáninneni Református Egyházkerület Tudományos Gyűjteményeinek Nagykönyvtárát* milyen jellegűnek tekintették, milyen katalógusai voltak a 142 600 kötetes, 7700 folyóiratévfolym-kötetes, 3100 segédkönyvvel, 4559 kéziratral rendelkező, 93 folyóiratot (ebből 48 külföldit) járató könyvtárnak, továbbá hogy vezetője *Újszászy Kálmán*, munkatársainak száma pedig 7 volt. Némi történeti pótlékként az alapítási év és a nagyobb *adományozások* adatai is megtalálhatók a szöveges információk között, igaz, ez utóbbiaké csak az 1945 utáni korszakból.

Mindezen Minerváknál jóval többet kínál az 1996-osban való bűvárkodás. Ám bár ez is csak öt pataki könyvtárt mutat be, de azokat oly sok szempont alapján, hogy – csupán összevetve őket a régi Minerva-adatokkal – kikerekíthető volna egy kis, formás tanulmány a pataki tékák elmúlt százados fejlődéséről. Különösen ha tekintetbe vesszük azt is, hogy a három legnagyobb állományú könyvtárnak, a Comenius Tanítóképzőnek és a város könyvtárának, valamint a Tudományos Gyűjtemények Nagykönyvtárának történetéről összefoglalás is készült, és ezek megtalálhatók a Könyvtári Intézetben a Minerva-adatbázis szöveges kiegészítéseként. (Hogy miért nem kerültek be a Minerva-kötetbe, annak a magyarázata a következő: Bár a Minerva szerkesztője minden könyvtártól kért történeti összefoglalást is, az intézmények többsége ezt mellőzte – egy részük bizonyára tudatlanságból vagy pusztán lustaságból, linkségből. Ám emiatt, a szerkesztés egységének megőrzése érdekében ki kellett hagyni a beküldötteket is, és e történeti áttekintések létét csupán egy csillag jelzi az adott könyvtár tételszámánál, hogy az érdeklődők kereshessék ezeket a Könyvtári Intézet könyvtártudományi szakkönyvtárában.)

Mindezek után talán meglepő, hogy a *Pataki Téka*, alcíme szerint *Theca Patachiana, civitas bibliothecarum* [vagyis] *Sárospatak a könyvtárak városa*, még további alcíme szerint: *A 800 éves város könyvtárjai* című, imponáló terjedelmű, 311 oldalas könyv, amely *A Sárospataki Zrínyi Ilona Könyvtár Kiadványai* sorozat 2. köteteként most jelent meg, mennyivel több könyvtárral ismerteti meg az olvasót: 14 könyvtár, 16 történeti gyűjtemény vagy gyűjteményrész, 3 közgyűjtemény – hirtelen ennyit számoltam össze – adatainak puszta összegereblyézése is elismerésre méltó teljesítmény, nem beszélve az elmélyültségen kívül rengeteg időt és fáradsá-

got követelő összegezésről. *Üttörő munkáról, óriási vállalkozásról van itt szó*, mert ha megpróbálom felidézni magamban, melyik városunk könyvtáiról készült hasonló átfogó és hézagatlan összefoglalás, nem találok analógiát. Már annak is örülnék, ha egy-egy jelentékenyebb intézményünk történetével legalább valamilyen szerény publikáció formájában találkozhatnék, de sokukról még kéziratban sem olvasható érdemleges tanulmány. A szakdolgozatok száma csekély, ráadásul ezek „bokrosan” találhatóak: némelyik intézményről több dolgozat születik, másokról, az előzmény nélküliekről meg jóformán egy bátortalan, de később esetleg folyóirat-cikké nemesíthető kísérlet sem látott napvilágot. Olvastunk már egy-egy város könyvkultúrájáról – benne könyvtárkultúrájáról – szóló szakdolgozatokat, ezek azonban többnyire túl nagyot markoltak: vannak ugyan jobban kidolgozott intézménytörténeti részleteik is, de többnyire általában elnagyoltak és tele vannak egyéni érdeklődéstől, vonzalmaktól fűtött egyoldalúságokkal. Sajnos, könyvtártörténeti műhelyek sem léteznek egy-egy város vagy nagyobb környezet könyvtárainak közös történetét feldolgozó vállalkozások megindítására. Érthető tehát, hogy amikor a minap kezembe vehettem a *Pataki Tékát*, az első érzésem, gondolatom a háláé, a köszöneté volt szülőinek, világra hozóinak nagy-nagy érdemeiért.

Editori salutem! – üdv tehát a kiadónak a kiadvány ötletének megálmodásáért és a kiadás lehetőségét kiküzdő s azt megvalósító vállalkozói magatartásáért. És kitartásáért, mert aki tudja, hogy egy ilyen terjedelmű könyvnek pusztán fizikai világra segítése, az anyagiak előteremtése, a technikai műveletek megszervezése, a rengeteg napi akadály lebírása milyen óriási, embert (több embert) próbáló feladat, az az elismeréssel nem fukarkodhat a kiadó, jelesül a *Zrínyi Ilona Városi Könyvtár* sikeres szerepvállalása láttán.

Redactori salutem! – üdv, elismerés a szerkesztőnek, akinek 36 szerző munkáját kellett valamilyen harmóniába, egységbe ötvöznie, mindenki, a laikus olvasó, tehát a nem 40 éves szerkesztő számára is fogyaszthatóvá tennie. Mert például én, aki mögött csaknem 40 éves szerkesztői múlt van, tudom, hogy milyen óriási, embert szagató feladat ennyi, különböző felkészültségű, íráskészségű és írásgyakorlatú „szerző” esetében először megbeszélni az egész munka célját, törekvéseit, majd az illető szerzőtől várt írás tartalmát, szerkezeti (pl. táblázatok igen vagy nem, s ha igen, hogyan), továbbá terjedelmi, stílári, a leadási határidőre vonatkozó stb. kérdéseit, majd megállapodni a feltételekben s a követelményekben. A jobb sorsra érdemes szerkesztő már akkor is tapsol, amikor a kialakított ilyen vagy olyan kéziratok – gyakran sokszori sürgetésre – egyáltalán megérkeznek az asztalára, pedig az igazi gondok csak ezután következnek. A kapott dolgozatokat egyengetni, gyakran mángorolni kell, az adatokat (néha egyszerű összeadásokat, kivonásokat, szorzásokat) tételről tételre ellenőrizni, a hivatkozásokat, a helyesírást folytonosan kontrollálni (sok éves tapasztalataim szerint ha százalékos arány számadata szerepel a könyvtáros írásában, az csak minden ötvenedik kéziratban pontos). Azután a terjedelem: Ha a szerkesztő megközelítően azonos jelentőségű témáról azonos hosszúságú írást kér két szerzőtől, az esetek többségében az történik, hogy az egyik öt flekkel (oldallal) többet ír a megadott terjedelemmel, a másik ugyanannyival kevesebbet – és ilyenkor, lévén az írás nem rétestészta, a rövidebbet nem lehet kinyújtani, ám a másikat csonkolni kell, nem ritkán tartalmassága ellenére is rövidíteni a hosszabbikat. Az eredmény néha sértődés, nem várt feszültség a további munkában – holott mindenki a legjobb szándékkal tette a dolgát...

Továbbá: a szerkesztő embert szikkasztó feladata a próbanyomatok javítása, korrigálása is. Ez külön szakma, mert nem mindenki képes a mondatok és a szavak (szóképek) megszokott olvasása helyett, illetve mellett betűképenként is olvasni, ráadásul megkettőzve, a kézirat és a nyomtatott változat, a levonat egyidejű összevetésével. A szerzők többsége rosszul korrigál: azt olvassa, aminek a nyomtatott papíron lennie kellene, nem azt, ami valójában ott van. A szerkesztő szeme pedig a harmadszori, negyedszeri olvasásra elkopik: sem értelmileg, sem betű szerint nem fogja már a szöveget. Több embernek, különböző időben kellene korrigálnia ugyanazt, de ez általában lehetetlenség.

A szerkesztő megtörettetését a végsőkig fokozzák a rosszul domesztikált számítógépes ismeretek. Sajnos, bár teljesen érthető, hogy a nyomdák újabban nem kéziratból dolgoznak, hanem a hozott, a szerzők vagy a szerkesztő által összehozott mágneslemezek alapján. Márpedig ezek esetében a bevitel és a kihozatal, a program eltérő használata gyakran produkál hibákat: az adatbevitelő azt hiszi, hogy gondolatjelet ütött be a gépbe, holott az elválasztójelet (nyomdászul: divizt) ad ki, és viszont. A macskakörömök, idézőjelek megjelenítése is összevissza történik a legtöbb szövegszerkesztős nyomtatványban. Ráadásul a hivatásos nyomdai korrektorok alkalmazása is kiment a divatból, egyáltalán: a nyomdai követelményeket még ismerő szerkesztőket napról napra sokkolják kiadványainkban az olyan tipográfiai szörnyűségek, mint a fattyúsorok, a rossz vagy elmaradt sorkizárások, a hézagosan, „ablakosan” szedett szövegoldalok, a borzolón rossz szóelválasztások, a sor közepén, a szavak közepén ottfelajtott elválasztójelek stb., stb. Sajnos, ilyenekben ez az értékes, tartalmas könyv sem szűkölködik, új kiadását alaposan ki kell gereblyézni!

Befejezésül: A könyv szakmai jelentőségéről, műfaji egyediségéről beszéltem, de tartalmáról nem az én tisztem volt szólni. Egy dolgot azonban mindenképpen meg kell említenem. A kötet nehéz fejezetei között pihenésképpen, átvezetésként is jó volt olvasni a könyv, a könyvtár lényéről, jelentőségéről írott betéteket: Keresztury Dezső, Ady Endre, Jékely Zoltán versét, a Comeniustól, Kazinczytól, Cs. Szabó Lászlótól, Karácsony Sándortól, Babits Mihálytól, Móricz Zsigmondtól, Szabó Dezsőtől és Németh Lászlótól közölt kisprózákat, prózarészleteket szívesen fogadja mindenki, akár Patakhhoz kötődő, akár ide nem kötődő szerzőtől származnak is ezek. Végeredményben sok jó olvasmányt kínál ez az igen értékes, mint említettem, úttörőnek is nevezhető kiadvány, amelyet remélhetőleg sok könyvtáros, művelődéstörténész, helytörténész és diák, tanuló is fog majd forgatni. Az utóbbiakat azért szeretném hangsúlyozottan említeni, mert meggyőződésem szerint a *Pataki Téka egyfajta sárospataki olvasókönyvnek is tekinthető*. Rájuk, a leendő olvasókra gondolva, nekik ajánlva a könyvet, hadd köszöntsem őket az ősrégi közrebocsátói formulával: Lectori salutem! – üdv az olvasónak!

Gerő Gyula

Elhangzott a sárospataki Zrínyi Ilona Városi Könyvtárban tartott tanácskozáson
2001. szeptember 13-án.

A Dunakanyar repertórium

A repertórium címében jelzett lap eredeti neve *Dunakanyar Tájékoztató* volt. Az összeállító (a Pest Megyei Könyvtár helyismereti szakreferense) bevezetőül történeti áttekintést ad a lap életútjáról, tartalmi és műfaji jellemzőiről, a Dunakanyar Intézőbizottság, a területi bizottságok és szakbizottságok (köztük a lap szerkesztősége) szervezeti és személyi változásairól. Ezek után évenkénti felsorolást kapunk a megjelent számokról és mellékleteikről, majd összefoglaló értékelést érdemeikről, végül pedig rövid ismertetést 1994. évi megszűnésének okairól. (Érdekes módon épp a rendszerváltást követő években kezdődött el a szponzorok támogatásának csökkenése.) Végül külön alfejezet szól az utód *Dunakanyar Híradó* c. havi folyóirat 1995–1999 közötti élettörténetéről, megváltozott profiljáról. (Alcíme szerint ebben az időben az Idegenforgalom – Vendéglátás – Szabadidő témakörökre koncentrált.) Nem említi az összeállító, hogy a lap végül ismét a *Dunakanyar* címet viselte (1998. 4–12.–1999. 1–12. szám).

A részletes sajtótörténeti áttekintést egy rövid *Útmutató* követi a repertórium használatához (előzményrepertóriumok, mostani szerkesztési és mutatózási elvek). Ennek információit saját észrevételeinkkel kiegészítve ismertetjük a szép kiállítású, címlapján a Dunakanyar régi (XIV. századi), Szobtól Budáig és Pestig terjedő vázlatos térképét ábrázoló kiadványt. (Talán még hasznosabb lett volna a folyóirat egyik statisztikai különszámának [1991. 3. sz.] mai térképét közölni, mivel azóta minden irányban jelentősen bővült a Dunakanyar természeti és gazdaságföldrajzi területe, idegenforgalmi vonzásköre.)

A repertórium szerkesztője tudatosan eltér az elődök klasszikus tematikus–műfaji, illetve szerzők szerinti vagy a kettőt párhuzamosan egymás mellett alkalmazó szisztémájától. A cikkeket évenkénti, azokon belül számonkénti szoros időrendben közli. A tételek leírása sorszámozott (összesen 2938 tétel), áttekinthető. Adatai: szerző, cím, több részből álló folytatásos mű esetén a rész arab vagy római száma, műfaja (szépirodalom!) év, szám, oldalszám(ok). Sajnálatosan hiányoznak az egzakt és részletes mutatózást elősegítő tárgyi, topográfiai, műfaji, személyi (perszonália) vonatkozású megjegyzések, címkiegészítések, amelyek a használó számára a tételek pontosabb értelmezését segítették volna elő.

A törzsanyagot háromféle mutató egészíti ki: 1. *szerzői névmutató* (a névjelek részleges feloldásával). A kisdoktori cím rövidítésének a név utáni fölösleges és következetlen használata (a folyóiratban s ennek nyomán a repertórium bibliográfiai leírásaiban) gyakran a nevek megduplázását, sőt többszörözését eredményezte a mutatóban. Ez a legnagyobb formai hibája a bibliográfiai leírásnak és ebből következően a névmutatónak is; 2. *tárgymutató*, amely tárgyi fogalmak, a műben tárgyalt személyek, intézmények, szervezetek neve mellé rendeli a cikkek tételszámát. (E mutatóból kimaradtak a kishírek.) Ide keveredett néhány szerzői–közreműködői név is (pl. Bata Imre), máskor viszont nem szerepel a leírás szövegében a tárgyalt személy (pl. Mándli Gyula a 2264. tételben). A nagyobb terjedelmű átfogó

tárgyszók anyagát jó lett volna alosztásokkal tovább tagolni, pl. egyház (felekezetek szerint), fejlesztés (tárgyak szerint), fürdő (helyek szerint). Ez a mutató a földrajzival összevonható, sőt kombinálható lett volna más repertóriumok és helyismereti bibliográfiák gyakorlatát követve. Van aztán benne néhány áltárgyszó is, mint pl. a 20. tételre utaló „tárgyszó”, amelyet visszakeresve kiténik, hogy nem is kapott tárgyszót, csak emlékeztetőt annak hiányára. Végül felfedezhető néhány tételhiány is, épp a tárgyalt folyóirathoz kapcsolódó munkákból (pl. bibliográfia/repertórium 1810/1811); 3. a földrajzinev-mutató még következetesebben kombinálható lett volna a tárgyi fogalmakkal, esetleg a tárgymutatóval összevonva, hiszen egy regionális típusú folyóirat esetében a kettő szinte elválaszthatatlan. E mutatóban csak a nagyobb közigazgatási egységek (Budapest és Magyarország kivételével) kaptak tárgyi alosztást (Esztergom, Nagymaros, Szentendre, Vác, Visegrád), a kisebbek vagy a kifejezetten földrajzi nevek (pl. Börzsöny, Csepel-sziget, Duna, Dunakanyar, Leányfalu, Nagybörzsöny, Nógrád megye, Zebegény stb.) nem. Mindemellett – minden hiányossága ellenére – a tárgyival kombinált topográfiai tájékoztatásra ez a leghasználhatóbb mutatóegység.

Összefoglalva megállapítható, hogy a lektorálást sajnálatosan nélkülöző repertórium az említett kisebb-nagyobb bibliográfiai leírási, annotálási és mutatózási hiányosságok ellenére jól szolgálja egy megszűnt és teljességgel kevés helyen hozzáférhető regionális honismereti folyóirat tartalmának rekonstrukcióját, információinak több szempontú visszakeresését.

Kertész Gyula

Dunakanyar. Repertórium 1965–1999. [Összeáll.] Pethő Zsoltné Németh Erika. Szentendre, 2001, Pest Megyei Könyvtár. 130 p. (Példányszám és árjelzés nélkül.)

Ezúton is tájékoztatjuk Önt,
hogy a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság (KELLO)
2002. január 1-jétől saját munkatársaival készíteti
az általa szolgáltatott katalóguscédulákat.

A Magyar Nemzeti Bibliográfia Könyvek Bibliográfiája
szerkesztőségével ez időponttól megszűnt
az együttműködés.

**Országos Széchényi Könyvtár
Gyűjteményfejlesztési Főosztály
és Nemzeti Bibliográfiai
Központ**

A nyilvános könyvtárak jegyzéke a Könyvtári Intézet honlapján

Az 1997. évi CXL. törvény új alapokra helyezte a magyar könyvtári rendszert: szabályozta a mindenki számára hozzáférhető nyilvános könyvtári ellátást, meghatározta a nyilvános könyvtár alapkövetelményeit, alapfeladatait és előírta, hogy a nyilvános könyvtárakról jegyzéket kell vezetni. A Könyvtári Intézet a 64/1999. (IV. 28.) Korm. rendelet szerint közreműködik a jegyzék vezetésével kapcsolatos feladatok ellátásában.

A nyilvános könyvtárak jegyzéke az 1995–96-ban kiépített MicroIsis alapú KALA-UZ-adatbázis (és az adatbázis alapján 1997-ben kiadott *Könyvtári Minerva 1996: a könyvtárak szolgáltatási kalauza* c. kézikönyv) továbbfejlesztésével jött létre. Az adatbázis – konvertálás után – a *Microsoft Access 2000 (9.0)* változatával épül, használata egyszerű, szolgáltatásai megszokott grafikus felületeken érhetők el. Az Access-adatbázis bárhol használható, ahol megfelelő hardver és legalább *Windows '95* operációs rendszer áll rendelkezésre, mivel a Microsoft biztonságította az adatbázis-kezelő ún. runtime verzióját, amely szabadon terjeszthető és amellyel az adatkezelő – funkciók elérhetőek úgy, hogy közben maga az alkalmazás nem módosítható. Az adatbázis helyben használható a Könyvtári Intézet Szervezési és Elemző Osztályán, a nyilvánosságának szánt adatai elérhetőek a Könyvtári Intézet honlapjáról (www.ki.oszk.hu/nyilvanos/).

A kormányrendelet szabályozta a nyilvános könyvtárak jegyzékének tartalmát: a jegyzékre való bejelentkezést a könyvtárfenntartók feladatává tette, előírva a benyújtandó dokumentumok körét. Az adatbázisban szereplő adatok tehát a benyújtott *Alapító okiratok*, a kormányrendelet mellékleteként kitöltött *Nyilatkozatok* (esetleg *Szervezeti és Működési Szabályzatok*) alapján kerültek felvételre. Az adatbázis alapján állítjuk össze évente *A nyilvános könyvtárak jegyzékét*, amelyet a minisztérium hivatalos lapjában tesz közzé.

Az adatbázis a 2001. december 1-jei állapotot tükrözi, az adatok évenkénti frissítését a későbbiekben a statisztikai adatszolgáltatással együtt szervezzük meg. Felhívjuk a jegyzéken szereplő könyvtárak figyelmét arra, hogy az adataikban történt változásokat (ill. hiányzó adataikat) közvetlenül is jelezhetik a következő e-mail címen: hangodi@oszk.hu.

Adatok:

Hivatalos név: a könyvtár hivatalos neve a benyújtott Alapító okirat szerint (a könyvtár nevében történt változást csak újabb Alapító Okirat beküldése után vezetjük át az adatbázisban)

ODR-tagság: a könyvtár az Országos Dokumentumellátó Rendszer tagkönyvtára

Állapot: a könyvtár státusa a nyilvános könyvtárak jegyzéke vezetése szempontjából (nyilvános: szerepel a nyilvános könyvtárak jegyzékén; nyilvános fiók: nyilvános központi könyvtár egysége, az adatbázisban rekordja van, a jegyzéken önállóan nem szerepel)

Megye: a könyvtár megyei hovatartozása

A könyvtár és telephelyei címe(i): a könyvtár székhelye (irányítószám, településnév, utca, házszám), központi épületének címe, a könyvtár telephelyei

Postacím: a könyvtár levelezési címe (postafiók címe)

Telefonszámok: a könyvtár telefonszámjai (központi és mellékek, vezetői, tájékoztató, gyermekrészleg stb.)

Faxszámok: a könyvtár telefax készülékének hívószáma

E-mail: a könyvtár e-mail címe vagy címei (csak ODR-tagok esetében)

Internet: a könyvtár, ill. katalógusai elérhetősége az interneten (csak ODR-tagok esetében)

Könyvtárközi kölcsönzés felelőse: a felelős neve (csak ODR-tagok esetében)

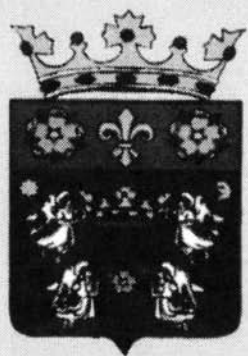
A könyvtár vezetője: a könyvtár vezetőjének neve és beosztásának megnevezése

Fenntartók: a könyvtár fenntartójának/fenntartóinak neve (ha a fenntartó neve a beküldött iratok alapján nem állapítható meg, az alapító, ill. a felügyeleti szerv neve szerepel)

**Könyvtári Intézet Szervezési
és Elemző Osztály**

A 800 éves város könyvtárai

PATAKI TÉKA

*Theca patachiana, civitas
bibliothecarum*

Sárospatak
a könyvtárak városa

the 1990s, the number of people in the UK who are aged 65 and over has increased from 10.5 million to 13.5 million (19.5% of the population).

There is a growing awareness of the need to address the needs of older people, and the Government has set out a strategy for the 21st century in the White Paper on *Ageing Better: The Government's Strategy for Older People* (Department of Health, 1999). This strategy is based on the following principles:

- (i) older people should be able to live independently and actively in their own homes;
- (ii) older people should be able to live in their own communities and be able to participate in the life of their communities;
- (iii) older people should be able to live in good health and be able to enjoy a good quality of life.

The White Paper also sets out a number of key objectives for the Government to achieve by 2010:

- (i) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;
- (ii) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;
- (iii) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;

The White Paper also sets out a number of key objectives for the Government to achieve by 2010:

- (i) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;
- (ii) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;
- (iii) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;

The White Paper also sets out a number of key objectives for the Government to achieve by 2010:

- (i) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;
- (ii) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;
- (iii) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;

The White Paper also sets out a number of key objectives for the Government to achieve by 2010:

- (i) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;
- (ii) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;
- (iii) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;

The White Paper also sets out a number of key objectives for the Government to achieve by 2010:

- (i) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;
- (ii) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;
- (iii) to reduce the number of people aged 65 and over who are dependent on state benefits by 10% by 2010;